



СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«21» березня 2024 року

Старший слідчий 3 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України капітан юстиції Мазун Олександр Віталійович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22022050000001148, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 05.06.2022 за підозрою Нікуліна О.А. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України, та за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111, ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Бичкову Павлу Юрійовичу, 09.03.1977 року народження, уродженцю Донецької обл., м. Макіївка, зареєстрованому та проживаючому за адресою: Донецька область, м. Ясинувата, вул. Лермонтова, 20, громадянину України

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

- державній зраді, тобто у діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності України, а саме: надання іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України;

- в іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

Опис фактичних обставин, у вчиненні яких підозрюється особа:

З 19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі – РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі – ЗС РФ), приховане твердженням керівників РФ про переміщення військових підрозділів в рамках звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечивши військову окупацію території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя. 18 березня 2014 року РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно із цим, протягом березня та на початку квітня 2014 року, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України.

07 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період з травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації Російською Федерацією окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20 лютого 2014 року. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими Російською Федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Надалі, 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції». Після цього, близько четвертої години ранку того ж дня, ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Білорусі та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п.п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 Наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.)».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Так, з метою реалізації вказаної політики окупації на частині території Донецької області, яка опинилась під контролем представників окупаційної адміністрації Російської Федерації у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 22.10.2014, у невстановлених досудовим розслідуванням вищих посадових осіб Російської Федерації та підконтрольних їм представників окупаційної адміністрації Російської Федерації у формі незаконного квазідержавного утворення «ДНР» виник умисел на створення системи органів влади на тимчасово окупованій території Донецької області, які уповноважені реалізовувати судову владу в інтересах країни-окупанта, при цьому використовуючи ніким не визнане законодавство незаконного квазідержавного утворення «Донецкая Народная Республика».

На виконання вказаного умислу та з метою заборони діяльності судів України «Постановлением совета министров Донецкой Народной Республики № 40-1 от 22.10.2014» «О создании судебной системы», на окупованій території Донецької області створено систему так званих судових органів окупаційної адміністрації Російської Федерації у формі незаконного квазідержавного утворення «Донецкой Народной Республики», зокрема незаконно створено так званий «Верховный суд Донецкой Народной Республики» і в подальшому незаконно призначено так званих керівників та суддів цих органів.

Крім того, у порушення норм міжнародного гуманітарного права та українського законодавства, зокрема в порушення положень ст. 2 Конституції України про те, що суверенітет України поширюється на всю її територію, на тимчасово окупованій Російською Федерацією частині території Донецької області т.зв. «Верховным Советом ДНР» 19.08.2014 прийнятий т.зв. «Уголовный кодекс Донецкой Народной Республики».

Під час зазначених подій, Бичков Павло Юрійович, будучи громадянином України, мешканцем Донецької області, з власної ініціативи вирішив надати допомогу в проведенні підривної діяльності Російської Федерації проти України.

Зокрема, реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на вчинення державної зради, Бичков П.Ю., маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для зрозуміння факту окупації Російською Федерацією території Донецької області, усвідомлення проведення активної підривної діяльності проти України представниками спецслужб, правоохоронних та інших органів державної влади Російської Федерації, бажаючи допомогти в проведенні цієї підривної діяльності та зробити свій особистий внесок в утворення та функціонування в Донецькій області системи органів державної влади Російської Федерації, у тому числі судової, з метою становлення і зміцнення окупаційної влади та недопущення контролю української влади на тимчасово окупованій території Донецької області, в порушення вимог ст. 65 Конституції України, якою передбачено обов'язок громадян України щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, діючи добровільно та умисно на шкоду суверенітетові та територіальній цілісності України, у невстановлений в ході досудового розслідування час, але не пізніше 17.03.2016, перебуваючи на території Донецької області (точне місце на даний час не встановлено), діючи в інтересах Російської Федерації, використовуючи теоретичні знання і практичні навички, отримані в Україні, усвідомлюючи, що т.зв. «Верховный Суд Донецкой Народной Республики» є складовою частиною окупаційної адміністрації Російської Федерації, вирішив вступити до складу т.зв. «Верховного Суда Донецкой Народной Республики» та прийняти участь у його діяльності.

Продовжуючи реалізацію свого злочинного умислу, громадянин України Бичков П.Ю., у невстановлений у ході досудового розслідування час, але не пізніше 17.03.2016, перебуваючи на території Донецької області (точне місце на даний час не встановлено), усвідомлюючи, що т.зв. «Верховный Суд Донецкой Народной Республики» є складовою частиною окупаційної адміністрації РФ, з метою мати можливість надавати допомогу іноземній державі, а саме Російській Федерації, у проведенні підривної діяльності проти України та забезпечити подальшу окупацію території Донецької області, свідомо та умисно підготував та подав документи на вакантну посаду судді т.зв. «Верховного Суда Донецкой Народной Республики» окупаційної адміністрації РФ, чим підтвердив особисту згоду сприяти виконанню функцій представника судової влади так званої «ДНР».

Так, відповідно до так званого «УКАЗА ГЛАВЫ ДОНЕЦКОЙ НАРОДНОЙ РЕСПУБЛИКИ» «О назначении судей» №71 від 17.03.2016 Бичкова П.Ю. призначено так званим «суддею» в т.зв. «Верховный Суд Донецкой Народной Республики», який є складовою частиною окупаційної адміністрації РФ, строком на три роки.

В подальшому за поданням т.зв. «Главы Донецкой Народной Республики» Бичкова П.Ю. призначено на посаду т.зв. «судді» в т.зв. «Верховный Суд Донецкой Народной Республики» «Постановлением Народного Совета о назначении на должность судей Верховного Суда

Донецкої Народної Республіки» № II-111П-НС від 05.04.2019 року, на якій він перебуває і по цей час та здійснює т.зв. правосуддя за законами квазідержавного утворення «ДНР».

Своїми діями, які виразилися у забезпеченні діяльності на окупованій території України органу судової влади як невід'ємної частини окупаційних федеральних органів влади Російської Федерації, що в свою чергу призводить до зміцнення окупаційної влади та недопущення контролю української влади на тимчасово окупованій території Донецької області, завдяки чому окупація триває, Бичков П.Ю. вчинив державну зраду.

Таким чином, Бичков П.Ю., підозрюється в державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності України, а саме: наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підіривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України;

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні.

У подальшому, цього ж дня, Збройними Силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України та цивільним об'єктам, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Статтею 29 Конституції України передбачено, що кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність. Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

Статтею 33 Конституції України передбачено, що кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Відповідно до вимог ст. 2 Женевської конвенції «Про поводження з військовополоненими» від 12.08.1949 та ст. 2 Женевської Конвенції «Про захист цивільного населення під час війни» від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954, ці Конвенції будуть застосовуватися у випадку оголошеної війни або всякого іншого збройного конфлікту, що виникає між двома або декількома Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенції будуть також застосовуватися до всіх випадків окупації всієї або частини території Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Статтею 4 Женевської конвенції «Про поводження з військовополоненими» від 12.08.1949 передбачено, що військовополоненими є особи, які потрапили в полон до супротивника й належать, серед іншого, до особового складу збройних сил сторони конфлікту. Згідно статті 5 Конвенції

вона застосовується до осіб, визначених статтею 4, з того моменту, як вони попадуть під владу ворога, та до остаточного звільнення та репатріації.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року Збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів. Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу), є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Згідно з ч. 1 ст. 44 вказаного Протоколу будь-який комбатант, як це визначено у статті 43, який потрапляє під владу супротивної сторони, є військовополоненим.

Відповідно до вимог ст. 99 Женевської конвенції «Про поводження з військовополоненими» від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954 року, жодного військовополоненого не можна передавати до суду або засуджувати за дію, яка не заборонена законодавством держави, що тримає в полоні, або міжнародним правом, чинним на момент здійснення цієї дії.

Зазначені вище Женевська конвенція «Про поводження з військовополоненими» від 12 серпня 1949 року та Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року також були ратифіковані Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, тому вона є обов'язковою для виконання як на території РФ, так і на тимчасово окупованій Російською Федерацією частині території України, над якою вона здійснює ефективний контроль, в т.ч. на частині території Донецької області.

У квітні 2022 року (точні дата та час в ході досудового розслідування невстановлені, ймовірно 12 квітня 2022 року), військовослужбовці за контрактом військової частини А2777 ЗС України піддані Об'єднаного Королівства Великої Британії та Північної Ірландії [REDACTED]

[REDACTED] р.н., та [REDACTED] р.н., а також підданий Королівства Марокко [REDACTED] р.н., які у відповідності до вищевказаних норм міжнародного гуманітарного права є комбатантами та брали безпосередню участь у стримуванні збройної агресії Російської Федерації на території м. Маріуполь Донецької області, потрапили у полон до супротивника та відповідно до ст. ст. 4, ст. 5 Женевської конвенції «Про поводження з військовополоненими» від 12.08.1949, набули статусу військовополонених.

У подальшому, невстановленими в ході досудового розслідування представниками т.зв. «слідственного управління Генеральної прокуратури

ДНР» стосовно вищевказаних комбатантів, які набули статусу військовополонених, порушено т.зв. «кримінальну справу» за звинуваченнями їх у «проходженні обучения в целях осуществления террористической деятельности», «насильственном захвате власти или насильственном удержании власти», «наёмничестве», обвинувальний висновок в якій 04.06.2022 направлено до т.зв. «Верховного Суда Донецкой Народной Республики» окупаційної адміністрації Російської Федерації у формі незаконного квазідержавного утворення «Донецька народна республіка» для проведення т.зв. «судового розгляду».

Далі, 09.06.2022 Бичков П.Ю., будучи призначеним у незаконно створений судовий орган на посаду т.зв. «судьи» т.зв. «Верховного Суда Донецкой Народной Республики» окупаційної адміністрації Російської Федерації у формі незаконного квазідержавного утворення «Донецька народна республіка» та обіймаючи вказану посаду, діючи умисно та за попередньою змовою групою осіб у складі ще двох незаконно призначених т.зв. «судей» – Нікуліна О.А. (головуючий «судья») та Харахулах О.В., перебуваючи у приміщенні т.зв. «Верховного Суда Донецкой Народной Республики» окупаційної адміністрації Російської Федерації у формі незаконного квазідержавного утворення «Донецька народна республіка», що розташований за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, пл. Правосуддя, 1, грубо порушуючи загальні засади права, визнані у демократичному суспільстві, вимоги національного законодавства та норми міжнародного гуманітарного права, а саме ст. ст. 4, 5, 99 Женевської конвенції «Про поводження з військовополоненими» від 12.08.1949 та ст. ст. 43, 44 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977, зокрема застосовуючи при цьому незаконно введене т.зв. кримінальне законодавство, а саме «ст. 232, ч. 2 ст. 34, ст. 323, ч. 2 ст. 34, ч. 3 ст. 430» т.зв. «Уголовного Кодекса Донецкой Народной Республики», своїм незаконним рішенням (№ 1/102/165/2022 від 09.06.2022), визнали винними за фактичну участь у міжнародному збройному конфлікті і призначили за це підданам Об'єднаного Королівства Великої Британії та Північної Ірландії [REDACTED]

[REDACTED] р.н., та [REDACTED]

[REDACTED] р.н., а також підданому Королівства Марокко [REDACTED]

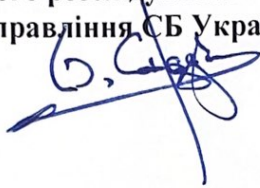
[REDACTED] р.н., які є комбатантами та у відповідності до ч. 2 ст. 43 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) мають право брати безпосередню участь у воєнних діях, так зване «покарання» у вигляді смертної кари.

Таким чином Бичков П.Ю., обіймаючи посаду у незаконно створеному «суді», що попирає загальновизнані принципи звичайного судочинства, діючи в порушення ст. 99 Женевської конвенції «Про поводження з військовополоненими» від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954 року, ст. 43 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), своїм

незаконним рішенням засудив вищевказаних комбатантів, які мали право на участь у бойових діях, за участь у таких діях, та призначив «покарання» у вигляді смертної кари.

Таким чином, Бичков П.Ю., підозрюється в іншому порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий 3 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
капітан юстиції

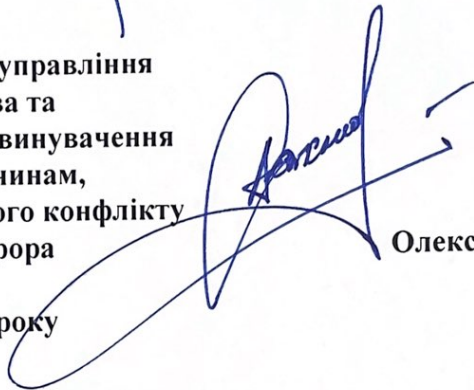


Олександр МАЗУН

ПОГОДЖЕНО

Прокурор третього відділу управління
процесуального керівництва та
підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту
Офісу Генерального прокурора

21» березня 2024 року



Олександр ДАХНО

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому ст. ст. 276-279 КПК України, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду у порядку, передбаченому ст. 291 КПК України.

Особою, стосовно якої зібрано достатньо доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, але не повідомлено про підозру у зв'язку з її смертю, є фізична особа, стосовно якої за результатами проведеного досудового розслідування настав випадок та існують підстави, передбачені ч. 1 ст. 276 КПК України для повідомлення про підозру, але якій у порядку, передбаченому ст. ст. 276-279 КПК України, не повідомлено про підозру через її смерть.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діяч; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями ст. 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому ст. 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі ст. 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення;

7) отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та використання досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді;

8) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробації інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені КПК України.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру і пам'ятка про процесуальні права та обов'язки підозрюваного вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний

« ___ » год. « ___ » хвилин « ___ » _____ 2024 року.

Захисник

« ___ » год. « ___ » хвилин « ___ » _____ 2024 року.

Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий 3 відділу

3 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

капітан юстиції



Олександр МАЗУН